

להשתמש ברשימתו מלאת הגיוון וההמצאות גם כבתוכן-
 נית אימונים), סרן אפרים סורת (המציע קביעת רמה
 מינימאלית בקליעה כתנאי להעלאה בדרגה).
 לא הזכרנו את שמותיהם של כל המשתתפים וכן לא
 הזכרנו דוקא את הנקודה העיקרית שבכל רשימה
 שנזכרה. עם אותם המשתתפים שנתקפחו בשל כך הסליחה.

בחרנו ברשימתו של סרן משה עפרון כרשימה
 המצטיינת, על ספלה בבחירות בכמה נקודות תורפה אשר
 יש להתגבר עליהן להשגת המטרה הנדרגה — ועל הציעה
 פתרונות פשוטים, הניתנים לביצוע בכל רמה ובכל תנאי;
 ועל היותה הרשימה השלמה ביותר מבחינה זו.
המערכת

כיצד נעלה את רמת הקליעה?

— 4 פגיעות במטרה מתוך 5 כדורים בטוח 200 מ' / ר 3
 פגיעות מתוך 5 בטוח 300 מ' אפשר להביאו אל המטוח
 למטרות נמדדות, ולבדוק את המקבץ המיוצע שלו בטוח
 של 100 ר 200 מטר.

ב. המטוח. לאחר שעבר החייל את שלב ההרגול,
 יגיע למטוח כשהוא בטוח בנשקו וביכולתו לשלו לירות, ולא
 ירגיש את לחץ הרישום או ה"ציונים" המפריעים. בשלב
 חדש זה יש להקפיד כי תנתן לו חניכה טובה. חלק גדול
 מהוסרי יכולתו של חייל לפגוע כהלכה, אפשר לייחס
 לחניכתו הגרועה. יש ורמת הקליעה של החונך עצמו הגה
 חלשה ביותר. באימונם של מפקד הכיתה והסמל יש לשים
 את הדגש על חניכה טובה, ע"י כך נמנע מן החייל הרבה
 רוגז והתמרמרות הנובעים מהוסר סדרים במטוח ומחניכה
 גרועה.

ג. במטוח הנמדד יש להגדיל את טוח היריה בהדרגה.
 בתחילה יירה החייל מטוח של 100 מ' בלבד; רק אחר-
 כך יוגדל הטוח עד שיגיע ל-300 מ'. לדעתי, על כל חייל
 לירות פעמיים בחדש במטוח נמדד (אפשר, כמובן, לשלב
 זאת גם באימונים אחרים, כמו סדרות ומסעות).

ג. אימון מתקדם. בשלב זה יש לאמן את
 החייל ביריות אל מטרות נעלמות ומופיעות, אל מטרות
 נעות, וכן ביריות בלילה. אפשר לבצע זאת באמצעים
 פשוטים בלבד. לדוגמא: בשדה מטוחים מסודר אפשר
 לקבוע מטרות דמות אל מקלות סימון, ולנוע מאחורי חומת
 המפגע כשהן מחזקות ביד. היורים יכוננו אל המטרות
 כשהן מופיעות ונעלמות חליפות, בכל פעם במקום אחר,
 או כשהן נעות לרוחב החזית מעל הקיר, כשנושאייהן
 מובטחים. אפשר לארגן אימון זה גם בצורת משחק, דבר
 שירבה את הענין בו, אך אסור להתעלם, כמובן, מבעיות
 הבטחון של היורים ושל האנשים שמאחורי חומת המפגע.
 אשר למטוחי לילה, ניתן להאיר מטרות דמות באמצעות
 פנס-מכונית שיונלך ויכובה חליפות. בצורה זאת מוארת
 המטרה לרבע, ועל החייל לירות על פי זכרונו לכיוון
 האור. בכך יתאמן החייל לירות אל כיוון ההבהקים של
 כל-יהנשק של האויב (מתקנים כאלה ניתן להתקין גם
 מלפידים עשויים סמרטוט טבול בנפט, אבל יהיה אז קושי
 באיפולם המהיר).

מפקד הכיתה ומפקד המחלקה מוכשרים ויראצורך
 להדריך את החייל לכוון את נשקו בצורה הטובה והנכונה.
 וכי היכן תמצא מ"כ, או אפילו טוראי, ולא ידע על-יפה
 את ארבעת חוקי הכיוון ברובה? אם תסביר לחייל נכונה
 את החוקים האלה ואת חלקי הכלי, — ידע על-פירוב
 לכוון את הכלי הנתון בחצובה, וידע לכוון גם לדיסקית.
 הוא ישיג מקבץ טוב במטוח יבש אחרי תרגול מועט. אבל
 הצרה היא, שעל-אף אותו כיוון טוב, תהיה הפגיעה
 שישגי גרועה. תופעה זו בולטת באימוני יריה לתוך
 דיסקית עם תום האימונים בכיוון, ואחר-כך — בשדה
 המטוחים או ביריות שדה. מדיפעם עלול אתה להתקל
 בחיילים אשר בשיעורי האחיזה, הכיוון והיריה מצטיינים
 הם בתפיסתם ומכוננים יפה מן החצובה — ואילו במטוח,
 אינם משיגים אפילו תוצאות מינימליות. מה הסיבה לתופעה
 זו? החייל מכוון את רובהו למטרה, לוחץ לחיצה ראשונה
 (כפי שלמד), אך משהוא מגיע לחיצה השנייה, הריהו
 עוצם את עינו המכוננת ויורה כשתי עיניו עצומות,
 ופרצופו מעווה בעוית של פחד — אם מפני המכה בכתף
 ואם מפני הרעש שהיריה גורמת. התוצאה: הרובה
 זו מן המטרה והקליעה גרועה.

הסיבה לכך אהת ויחידה היא: אותו חייל לא
 ירה מספיק לפני המטוח הראשון שלו.
 וכשהוא רואה את תוצאות היריות הראשונות שלו — הוא
 סתייאש ומזלזל בכל הענין.
 ואלו הצעות לתיקון המצב:

א. ההרגול. כאשר גומר הסירון את לימוד הרובה,
 אין להחפו להוציאו למטוח הראשון. יש לאפשר לו לירות
 כדורים רבים ללא מטרה מיוחדת, וללא הישוב נקודות
 איזה שהוא — יריה סתם, כדי לגרש את הפחד-הראשוני
 מפני המכה ומפני הרעש. דבר זה ניתן להשיג
 בצורות שונות: אפשר להקציב מספר כדורים לשבוע
 לכל חייל, ולהקפיד כי יוצאם בהדרגה, תוך כדי השגחה
 על האחזיה הנכונה ועל לחיצת ההדק בלבד — ללא
 תשומת-לב לפגיעה במטרה. תוך-כדי תרגול אפשר להביא
 את החייל למטוח, לא אל מטרות נמדדות אלא למטרות
 דמות ממרחק 100 מ', ולהגדיל את הטוח בהדרגה עד
 300 מ'. רק לאחר שהשיג תוצאות מניחות את הדעת (לדעתי

השיטות הנ"ל, תוך כדי הדגשה מיוחדת על הדברים האור-
פייניים לכלים אלה.
לדעתי יש לעודד גם את היריה האינסטינקטיבית
והמעוינת מרובה, כמו מתת-מקלע, שכן נזקק לה החייל
במקרים רבים בקרב. כן יש להקפיד על כך שידע החייל
להעריך טווח, ולא ישכח להרים את הגררה בהתרחק
המטרה. כל זאת אפשר לשלב באימונים המתקדמים.
סיכום: החייל ידע לירות ולפגוע רק אם יירה —
ואם ירבה לירות. אל לנו לדרוש ממנו הישגים מבלי
שאפשרנו לו לתרגל. תהיה סיסמתו של כל מפקד הדואג
לרמת היריה של אנשיו: "למדם לירות תוך כדי יריה".
סרן משה עפרון

ד. תחרויות ופרסים. יש לעודד את ההת-
קדמות בקליעה וביריה ע"י תחרויות שונות ומתן פרסים.
אין להפסיק את התרגיל ביריה בין מטוח למטוח, כי-אם
להמשיך בהקצבת כדורים ליריה חופשית, תוך כדי השגחה
על חוקר-הבטחון. כל מפקד פלוגה יכול לתת חופשה של
48 שעות לחייל המצטיין ביריה מנשקו. לחיילים המצטיי-
נים בקליעה יוענקו סימנים מיוחדים. תערכנה תחרויות
נקליעה בין יחידה ליחידה. כל אלה עשויים להגביר את
רצונו של החיילים להעלות את רמת הקליעה והיריה
עליהם, ואף לשמור עליה.
ה. אשר ליריה בכלים אחרים, ראוי שתונהגנה, לדעתי,

„חייילים באש“ סאת קונווליססה-כללי ויבל (צבא-ש-צ'ריה)

עם תרגומו לגרמנית עורר מיד ספרו הידוע של גנ"ר בריג' ס. א. ל. מרשל, „אנשים מול אש“,
תגובות רבות בעתונותה הצבאית של שביצ'ריה, אשר יחד עם כל ההדגשות המצוינות בה לאופי המיוחד
והיחיד-במינו של תנאים הדרכתיים וחינוכיים (ושקטיים-בכוח) בצבא-המיליציה השביצ'רי, הריה קשובה
מאוד למגמות המחשבה והמעשה הצבאיים שב„עולם הגדול“. המאמר הניתן על ידינו הפעם נכתב בידי מי
שהיה נספח-צבאי בצירות-שביצ'ריה בארה"ב (קצין-קבע לפי משלח-ידו), אשר סקירותיו על לקח זירת-קוריאה
כבר נתפרסמו ב„מטרות“ בהודמנויות קודמות.
לקהל-קוראינו יהיה משנה-יסוד להתענינות בדיונים בספר זה, הראוי ממילא לתשומת-לב: „אנשים
מול אש“ עומד להופיע בעברית, בהוצ' „מטרות“.

ביל חוג-קוראים אמריקאי — ומעובדה זו עצמה נובעות
כבר ההסתייגויות הראשונות שעלינו לנקוט אם רוצים
אנו להסיק לקח בשבילנו.

לקורא האמריקאי יש הכרח להסביר עניינים באופן
שונה מזה המתאים לקורא השביצ'רי. דבר שלא הוצג
בצבעים-בולטים, כמעט גדושים, בצורה הנובלת בסנס-
ציוני — אין לו סיכוי רב להקרא בארה"ב, וודאי לא ע"י
חוג-קוראים רחב. האמריקאי רגיל לאופן-כתיבה זה
ומהבנו, אף מבלי שיקבל כל דבר במובנו המילולי, כאשר
— למשל — כותב מרשל, כי חודשיים לאחר התחלת
הפלישה לגורמנדיה לא הכיל בסיס-תגבורת-כוח-האדם
של חיל-הרגלים האמריקאי אלא רובאי אחד בלבד, נעצרת
ממש נשימתו של הקורא השביצ'רי מרוב תדהמה — בעוד
שהאמריקאי רק מסיק מזה ש„מלא“ כוח-האדם היה קטן
במידה מדייגה.

בדומה יש להעריך את השימוש בציוני אחוזים; האמ-
ריקאי אוהב הסטטיסטיקות, נוטה לדאות דבר כמוכח רק
כאשר, לכאורה, מחזקים אותו נתונים סטטיסטיים.
והנה דוגמה נוספת. כולנו מכירים את הנוסח הקלטי

ספרו זה של גנ"ר בריג' מרשל, בו הוא מפתח — כלשון
כותרת-המשנה הגרמנית — את ה„מחשבות על ניהול-
הקרב במלחמה הבאה“ שלו, הריהו חיבור שיש הכרח
לברר את העמדות ביחס לתוכנו; וזאת לא רק בארה"ב,
אלא — ואולי אף הרבה יותר — גם אצלנו בשביצ'ריה.
פחות מכול יפליא הדבר את המחבר עצמו; שכן אף אז,
ב-1941, כתב את ספרו בעצם ככתב-פולמוס כנגד המגמות
שהרדיו-לכת-מדי, בעת צמצום הצבא האמריקאי (לאחר
מלחמת-העולם השניה). אגב כך, נלחם אז מרשל לא רק
להכרחו חשיבותו המכרעת של צבא-היבשה במסגרת כוח
הנחיה המזויינים של אומה, כי אם גם להכרח ערכו של
חיל-הרגלים שלא-נשתנה. היום, לאחר נסיון המלחמה
בקוריאה, נבלמה הסכנה מולה התייצב מרשל; ולו הת-
כוננו נוספר מנקודת ראות זו, כי אז ניתן היה לומר
כי כבר נתיישן, אולם לתרומותיו של מרשל לדיון בשא-
לח ניהול-הקרב שמור מלוא ערכו. אני משתמש בכונה
בביטוי „דיון“ („דיסקוסיה“), כיון שאת דברי מרשל יש
להעריך באפיק הערכה ושקילה בקורתיות, אם רצוננו
להפיק מהם תועלת. כי הרי יש להבין שהמחבר כתב בש-